

Posudek bakalářské práce

IVANY PIPTOVÉ

ROMÁNY ORIANY FALLACIOVÉ,

Ústav románských studií FFUK

Autorka si zvolila za téma své bakalářské práce pět románů italské novinářky Oriany Fallaciové. Oceňuji už tuto volbu: Fallaciová byla skutečně fenomén, byť kontroverzně přijímaný, a fenoménem nejspíš zůstává, neboť její spisy jsou nadále v paperbackových vydáních permanentně k dostání na knižních pultech.

Práce je výborně a přehledně rozvržena. Piptová fakticky rozdělila svou práci na dvě části: v první, „hlavní“, se zabývá romány Fallaciové, v druhé – formou „exkursu“, jak to sama označuje – její esejistikou. Práce má přitom nespornou jednotu, je napsána jako skutečná monografie, pozoruhodně plynulým způsobem, a výborně se čte.

Po biografickém úvodu se autorka zabývá jednotlivými romány: resumuje jejich tematiku, vytýká ideové akcenty, upozorňuje na jejich autobiografický základ (všudypřítomný), v průběhu analýz registruje návratnost určitých leitmotivů. Co je však na této práci skutečně pozoruhodné, je to, že autorka pouze nepopisuje, ale také hodnotí, a často – po mém soudu zcela právem – hodně kriticky: Fallaciová má podle ní sklon k sentimentalitě a patosu, její styl je i v románech žurnalistický a její způsob narace prvoplánový, teze, jež hájí, jsou často značně triviální. Je zjevné, že ji dráždí Fallaciové exhibicionismus, egocentrismus a vůbec to, jak se bere strašlivě vážně. Ale přitom Piptová nikde nepaušalizuje a analýza, již věnuje nesporně nejambicioznějšímu textu Fallaciové, hemingwayovskému románu *Inšalláh*, je velmi korektní a detailně pozorná. A pro nedokončenou kroniku vlastního rodu *Un capello pieno di ciliege* má dobře vyargumentovaná slova uznání.

Je mi velice sympatické, že se Piptová rozhodla připojit ke své práci ještě „exkurs“ o Fallaciové esejistice. Domnívám se totiž, že právě její kniha *La rabbia e l'orgoglio*, vyprovokovaná útokem na World Trade Center roku 2001, o ní říká nejvíce. Nesporně kulturní background Fallaciové není příliš hluboký, její uvažování je i zde velmi jednoduché – Fallaciová nejen nemá smysl pro nuance a pro humor, ale ani pro dialog, jako vždycky káže a

servíruje hotové pravdy – , ale to vše má najednou, na pozadí všeprostupujícího kulturního relativismu a intelektuální politické korektnosti, nepopiratelnou sílu. Mohu-li si v takovém žánru, jako je posudek, dovolit být osobní, pak se přiznám, že Fallaciovou rád nemám: její často hysterická sebestřednost je mi z duše protivná, falešný patos některých myšlenkových konstrukcí (viz zejména Dopis nenarozenému dítěti) se mi zdá opravdu nevkusný, ale v téhle její ochotě říct občas „Král je nahý“ je něco, co mi přes to všechno imponuje.

Práci pokládám za po všech stránkách velice zdařilou. Přečetl jsem si ji opravdu s užitkem, něco jsem se dozvěděl, a díky tomu, že práce je po výkladové a stylistické stránce výborně zvládnuta, byla tato četba i příjemným zážitkem. Hodnotím ji jako výbornou.

Praha, 1. 9. 2011

doc. PhDr. Jiří Pelán, Ph.D.

oponent